

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Ing. V. M.**, proti žalovanému: **Úřad městského obvodu Plzeň 1**, se sídlem Alej Svobody 60, Plzeň, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 11. 2007, č. j. 30 Ca 83/2007 - 14,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal dne 21. 8. 2007 u Krajského soudu v Plzni žalobu, kterou označil jako žalobu o neplatnost rozhodnutí a o náhradu způsobené škody. Žalobu odůvodnil tím, že žalovaný vydal správní rozhodnutí, kterým povolil společnosti Oštěp s. r. o. postříkat chodník před vchodem domu, ve kterém žalobce bydlí neznámou jedovatou látkou. Navrhl, aby krajský soud vyslovil, že žalovaný porušil zákon, čímž způsobil žalobci škodu a aby uložil žalovanému povinnost tuto škodu žalobci uhradit.

Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 11. 10. 2007, č. j. 30 Ca 83/2007 - 6, žalobce vyzval, aby ve lhůtě jednoho týdne ode dne doručení usnesení odstranil vadu žaloby, která spočívá v nesprávném znění návrhu výroku rozsudku a nedostatečně určitěm označení napadeného rozhodnutí a poučil jej, že nebude-li žaloba ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o žalobě odmítne. Soud zároveň žalobce vyzval, aby soudu zaslal jeden opis žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobce na výše uvedenou výzvu krajského soudu reagoval přípisem ze dne 31. 10. 2007, ve kterém uvedl, že napadené rozhodnutí nemá, neboť mu ho paní T. (pracovnice žalovaného) odmítla vydat, nicméně ho soudu při jejím výslechu dozajista vydá. Žalobu požadovaným způsobem nepozměnil.

Krajský soud v Plzni poté rozhodl shora označeným, kasační stížností napadeným usnesením tak, že žaloba se odmítá a že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění konstatoval, že žalobce neprokázal existenci žalobou napadeného rozhodnutí, ani jej přes výzvu soudu dostatečně neoznačil, aby bylo odlišitelné od jiných rozhodnutí správních orgánů. Přitom se domáhal výroku rozhodnutí soudu, který je nepřipustný a požadoval, aby soud vydal rozhodnutí ve sporu nebo v jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení. S ohledem na výše uvedené tak krajský soud dospěl k závěru, že žalobu je třeba odmítnout z důvodů uvedených v § 46 odst. 1 písm. a) a d) a § 46 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) osobně dne 16. 1. 2008 kasační stížnost u Krajského soudu v Plzni.

Krajský soud v Plzni spis předložil Nejvyššímu správnímu soudu s předkládací zprávou, ve které uvedl, že kasační stížnost je podána opožděně. Nejvyšší správní soud se s tímto vyhodnocením nedodržení lhůty k podání kasační stížnosti ztotožňuje.

Ze spisu Krajského soudu v Plzni vyplývá, že napadené usnesení tohoto soudu, v němž byl stěžovatel řádně poučen o možnosti podání kasační stížnosti do dvou týdnů ode dne jeho doručení, a to k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni, byl uložen na poště dne 21. 12. 2007 z důvodu, že adresát nebyl zastížen. Stěžovatel usnesení – jak vyplývá ze záznamu na doručence, který je stvrzen stěžovatelovým podpisem – převzal až dne 7. 1. 2008.

Podle § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí. Podle téhož ustanovení nelze zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti prominout. Ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. pak stanoví, že lhůta určená podle týdnů končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit. Podle § 42 odst. 5 s. ř. s. v návaznosti na § 46 odst. 1 a 3 a § 50b a § 50c odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, platí, že nebyl-li adresát písemnosti, která se doručuje do vlastních rukou, zastížen v místě, které označil, uloží se písemnost na poště a adresát se o tom vyrozumí s tím, že si má písemnost vyzvednout. Nevyzvedne-li si písemnost do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl; vychází se tedy z tzv. fikce doručení. Poslední den uvedené desetidenní lhůty počítané od uložení záilky, která byla určena do vlastních rukou adresáta, nastal v dané věci v pondělí dne 31. 12. 2007 a tento den se považuje za den doručení písemnosti adresátovi. Protože dnem, který určil počátek běhu lhůty pro podání kasační stížnosti (dnem doručení), bylo v projednávané věci pondělí 31. 12. 2007 a jednalo se o lhůtu dvoutýdenní, posledním dnem lhůty pro podání kasační stížnosti bylo potom pondělí 14. 1. 2008. Tento den se totiž svým označením – pondělí – shoduje s označením dne, jenž určil počátek lhůty. Nejpozději v tento den mohlo být podání (kasační stížnost) odesláno s účinky zachování lhůty.

Podle otisku prezenčního razítka Krajského soudu v Plzni a záznamu na kasační stížnosti byla kasační stížnost u tohoto soudu podána osobně až dne 16. 1. 2008. Stalo se tak až po marném uplynutí lhůty k podání kasační stížnosti, která skončila v pondělí 14. 1. 2008. Nezbyvá tudíž než konstatovat, že lhůta pro podání kasační stížnosti byla zmeškána a Nejvyšší správní soud musel kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. b), za použití § 120 s. ř. s., jako opožděně podanou odmítnout.

K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že fikce doručení neboli tzv. náhradní doručení je institutem, který – jsou-li k tomu dány zákonné předpoklady – zcela nahrazuje doručení skutečné. Proto s ním zákon také spojuje totožné následky: v případě stěžovatele tak v den následující po uplynutí posledního dne desetidenní úložní lhůty začala běžet dvoutýdenní lhůta k podání kasační stížnosti, a to bez ohledu na to, že se stěžovatel o obsahu doručované písemnosti nedozvěděl. Náhradní doručení je neúčinné pouze tehdy, pokud účastník soudu prokáže, že se v místě doručování nezdržoval v den, kdy nebyl zastižen, a v 10 dnech následujících; žádný takový důkaz však stěžovatel soudu nepředložil a nic takového ani netvrdí. Podle údajů v kasační stížnosti stále bydlí na adrese totožné s tou, na niž mu rozsudek byl doručován. Ostatně na této adrese převzal výzvu k vyzvednutí zásilky na poště a zásilku si posléze vyzvedl až 7. 1. 2008. Od tohoto data však lhůtu k podání kasační stížnosti nelze odvozovat, neboť s ohledem na zákonnou úpravu doručování má přednost tzv. fikce doručení, jak bylo vysvětleno výše.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, jestliže kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu